

УДК 75Радько:7(477)

DOI <https://doi.org/10.32782/uad.2026.3.22>

Корж-Радько Людмила Андріївна,

заслужена художниця України, доцентка,
декан факультету образотворчого мистецтва
Закарпатської академії мистецтв
ORCID ID: 0000-0002-8043-5244
korz.radko@gmail.com

Радько Катерина Володимирівна,

старший викладач кафедри дизайну
Київського столичного університету імені Бориса Грінченка
ORCID ID: 0000-0001-5021-2827
k.radko@kubg.edu.ua

ЖИВОПИСНИЙ СВІТ НАТЮРМОРТІВ ВОЛОДИМИРА РАДЬКА: ВІД АКАДЕМІЇ ДО АВАНГАРДУ

У статті прослідковано шляхи професійного зростання та еволюцію творчого методу відомого українського художника Володимира Радька, які активно формувалися в контексті соціокультурних трансформацій кінця ХХ – початку ХХІ століть. Володимир Андрійович Радько постає як самобутній живописець, графік та ілюстратор, який успішно працює на межі класичного живопису, станкової та книжкової графіки і є знаним у мистецьких колах своєю віртуозною технікою, новаторським комбінуванням матеріалів та глибоким сприйняттям художнього простору. Обґрунтовано, що його творчість займає вагомe місце в сучасному українському образотворчому мистецтві, репрезентуючи його концептуальну сталість та відповідність вимогам часу.

Окрему увагу в дослідженні приділено витокам творчості митця, які базуються на міцній та системній вітчизняній художній освіті. Саме цей чинник став фундаментальним підґрунтям високої професійності майстра і дозволив йому вільно оперувати складними образотворчими категоріями. Науковий аналіз опирається на найбільш знакові, переломні моменти в особистому та творчому житті автора, які безпосередньо призвели до становлення В. Радька як філософськи зорієнтованого митця з широким гуманітарним світоглядом.

Важливою складовою публікації є ґрунтовний аналіз живописного доробку Володимира Радька, здійснений, зокрема, на матеріалі його творів у жанрі натюрморту. Роботи митця традиційно відзначені витонченою, філігранною роботою з пластичною формою, нюансованим світлом та колористичною гармонією. На конкретних прикладах живописних робіт майстра розкрито і продемонстровано широкий, експресивний світ непересічних образів та метафор художника. Результати проведеного дослідження розширюють наукові уявлення про сучасне мистецтво, детально знайомлять читача з вагомим живописним доробком В. Радька, який гідно презентує українське образотворче мистецтво як всередині країни, так і на світовому рівні, переконливо доводячи його беззаперечну актуальність для сучасного дискурсу.

Ключові слова: живопис, натюрморт, академічна художня освіта, графічні техніки, авангард, інтелектуальне мистецтво, сучасне мистецтво України.

Korzh-Radko Lyudmila, Radko Kateryna. THE PICTURESQUE WORLD OF VLODYMYR RADKO'S STILL LIFES: FROM ACADEMY TO AVANTGARDE

The article traces the paths of professional growth and the evolution of the creative method of the prominent Ukrainian artist Volodymyr Radko, which actively shaped within the context of socio-cultural transformations of the late 20th and early 21st centuries. Volodymyr Andriiovych Radko emerges as an original painter, graphic artist, and illustrator who successfully works at the intersection of classical painting, easel, and book graphics, and is renowned in artistic circles for his virtuoso technique, innovative combination of materials, and profound perception of artistic space. It is substantiated that his oeuvre occupies a significant place in contemporary Ukrainian fine arts, representing its conceptual consistency and relevance to the demands of the time.

Special and meticulous attention in the study is paid to the origins of the artist's creativity, which are rooted in a solid and systemic national art education. This very factor became the fundamental basis for the master's high

professionalism and allowed him to operate freely with complex visual categories. The scientific analysis relies on the most iconic, pivotal moments in the author's personal and creative life, which directly led to the establishment of V. Radko as a philosophically oriented artist with a broad humanitarian worldview.

An important component of the publication is a thorough analysis of Volodymyr Radko's painting heritage, carried out, in particular, on the material of his works in the still life genre. The artist's works are traditionally distinguished by refined, filigree work with plastic form, nuanced light, and color harmony. Through concrete examples of the master's paintings, a wide, expressive world of the artist's remarkable images and metaphors is revealed and demonstrated. The results of the study expand scientific understandings of contemporary art, introducing the reader in detail to the significant painting heritage of V. Radko, which worthily presents Ukrainian fine art both within the country and at the global level, convincingly proving its undeniable relevance to contemporary discourse.

Key words: painting, still life, academic art education, graphic techniques, avant-garde, intellectual art, contemporary art of Ukraine.

Вступ. Концептуальною рамкою для дослідження живописних натюрмортів В. Радька слугує назва групової виставки українських художників «Від академії до авангарду» (США, 1993), учасником якої був митець. Ключовий задум цього проекту влучно окреслює творчий шлях митця: від класичної академічної підготовки до неформальних пошуків та творчих авторських знахідок. Володимир Радько свого часу пройшов усі щаблі художньої освіти радянської доби: художня школа, училище, інститут, аспірантура. Така система готувала художників-професіоналів: давала ґрунтовні знання у багатьох аспектах образотворчої грамоти та практичні навички з рисунку, живопису та скульптури. В результаті навчання В. Радько отримав різнобічну художню освіту та став художником-професіоналом в графічних техніках: літографія, офорт, лінорит, ситодрук. В подальшій діяльності Володимир використав надбання реалістичної школи та, відштовхнувшись від неї, знайшов своє мистецьке кредо, свій впізнаваний індивідуальний почерк [1]. Період 1970–1990-х років ознаменувався в мистецтві поверненням інтересу до фігуративності, колориту та образної мови, а класичні жанри – пейзаж, натюрморт та історична картина – набули постмодерністського трактування. Їхньою специфікою стало іронічне переосмислення минулого крізь призму сучасності, реалізоване через синтез реалістичної традиції. Митці зверталися до універсальних філософських тем, поєднуючи символізм, алегорію та життєподібність для осмислення глобальних проблем сучасності. Це збалансувало традиції та інновації, експеримент, реалізм

та абстракцію, заклавши підвалини культури постмодернізму. Важливою ознакою цього етапу також стала прогресуюча еротизація візуального мистецтва [2].

Творче становлення художників 80–90-х років ХХ ст. відбувалося на тлі розпаду Радянського Союзу, що суттєво позначилося на їхній мистецькій практиці та світоглядних орієнтирах. Суспільна криза потребувала змін і пошуку нових форм і способів самовираження митців різних сфер діяльності. Шляхом переосмислення завдань сучасності та власних інтуїтивних відчуттів Володимир Радько починає реалізовувати свій творчий потенціал. Як художника-графіка, його неодноразово запрошували до молодіжних груп Будинку творчості «Сенеж» Спільноти художників СРСР, розташованого у Підмосков'ї. Ця інституція, що з 1972 року функціонувала в Солнечногорську на березі озера Сенеж, відіграла фундаментальну роль у становленні та професійній реалізації кількох поколінь митців. Вона діяла як унікальна експериментальна лабораторія, де панувала атмосфера сміливого новаторського пошуку та авангардних практик, що суттєво вплинули на еволюцію творчого методу автора [3]

За результатами зазначених творчих відряджень (1984, 1987, 1988 рр.) автором було створено декілька циклів станкової літографії, які отримали схвальні відгуки під час експонування на республіканських виставках. Зокрема, диптих «Адам і Єва», створений у техніці кольорової літографії [4], експонувався на Міжнародному бієнале графіки «Імпреза-89» в Івано-Франківську, здобув високе визнання експертної спільноти:

твір було відзначено незалежним призом відомого українсько-польського художника Андрія Ментуха. Паралельно із масштабними виставковими проєктами, у цей період Володимир Радько активно реалізував себе в книжковій графіці [5]. Митець співпрацював із авторитетними київськими видавництвами «Радянський письменник» і «Дніпро» [6], де його талант графіка-ілюстратора знайшов своє втілення, що підтверджується низкою нагород 1988 року. Серед них – друга премія будапештського видавництва «Європа» за художнє оформлення повісті І. Микитенка «Вуркагани» («Карпати») [7] та диплом Міністерства культури України за ілюстративний цикл до поеми Б. Олійника «Сім» («Радянський письменник») [8].

Творчі здобутки Володимира Радька є фундаментальним для формування об'єктивної та вичерпної картини сучасної української графіки [9]. Попри віртуозне володіння техніками естампа та яскраве лідерство серед графіків 1980-х років [10], його творча спадщина все ще потребує глибокого та систематичного наукового осмислення. Поряд із графікою [11] в художній практиці автора вагоме місце посідає і живопис. Наполеглива робота з кольором сприяла шліфуванню майстерності та поступовому формуванню самобутньої, легко впізнаваної художньої манери митця. З 1990-х років живописна складова стає домінантною у творчості В. Радька, що зумовлює необхідність її детального мистецтвознавчого розбору [12]. У межах цього дослідження фокус уваги зосереджено на жанрі натюрморту як репрезентативній частині живописного доробку Володимира Радька.

Матеріали та метод. У процесі вивчення творчості В. Радька було застосовано комплекс наукових методів, поєднання яких дало змогу виявити об'єктивні та суб'єктивні чинники формування творчої траєкторії митця. Об'єктом аналізу став живопис художника в жанрі натюрморту. Джерельною базою дослідження слугували полотна Володимира Радька, створені в період із 1990-х років до сьогодення.

Застосування хронологічного методу дозволило періодизувати та історично обґрунтувати етапи життя і творчості майстра. Компаративний аналіз було використано для окреслення трансформацій у трактуванні живописних образів у різні часові проміжки. Метод формально-стилістичного аналізу було застосовано до кожної роботи з метою виявлення її художньо-сміслових особливостей, композиційних рішень та емоційно-образного наповнення.

Завдяки візуальному аналізу творів безпосередньо в майстерні художника та в межах виставкових проєктів було визначено характерні ознаки, що забезпечують цілісність його творчого стилю. Важливу роль відіграв емпіричний метод інтерв'ю, що дозволив на основі живого спілкування з автором виявити ключові життєві етапи та моменти творчої рефлексії. Це сприяло комплексному осмисленню концептуальних засад живопису В. Радька та визначенню його місця в контексті сучасного українського мистецтва.

Результати. Дослідження біографічного контексту свідчить, що формування художнього світогляду В. Радька розпочалося ще в дитячі роки за активного сприяння родини. Важливим етапом його професійного становлення став вступ у 12-річному віці до Республіканської художньої середньої школи ім. Т. Г. Шевченка в Києві. На той час заклад належав до мережі елітарних мистецьких шкіл при вищих навчальних закладах СРСР, що забезпечувало високий рівень фахової підготовки учнів.

Професійні навички майбутній митець здобував під керівництвом відомих педагогів, зокрема З. Лерман, О. Титової, Л. Призанта та Є. Семенова. Навчання в рафінованому інтелектуально-мистецькому середовищі, поряд із такими в майбутньому знаковими постатями української культури, як С. Якутович, О. Подерв'янський, Є. Гордієць, О. Белянський, М. Залевський, І. Нестеренко, С. Білостоцький, С. Шерстюк, С. Базилев та С. Гета, значною мірою визначило вектор його подальшого творчого розвитку. Після здобуття середньої художньої освіти Володимир Радько продовжив фахове навчання на живописному

відділенні Одеського художнього училища ім. М. Б. Грекова.

Під час навчання в Одесі академічна база та принципи реалістичного малярства, засвоєні художником у Києві, пройшли етап трансформації. Цей процес каталізувався творчим спілкуванням з однокласником Олександром Стівенсом, що сприяло розширенню мистецьких обріїв Володимира Радька та його відходу від суворих академічних канонів. *«Саме у такому осередку у 60-70-ті роки формувалися, усталювалися творчі, суто професійні та світоглядні засади самостійного мистецького поступу Олександра Стівенса. В 1971 році художник закінчує відділення малярства в Одеському художньому училищі, а з 1973 року розпочинає виставкову діяльність, приймаючи активну участь у неофіційних “квартирних” виставках»* [13]. Згодом, О. Стівенс став одним з лідерів нонконформістського руху в одеському мистецькому середовищі, його естетичні спрямування були співзвучні з першими неформальними спробами В. Радька і укріпили його в подальших пошуках власної образної мови, відмінної від академічних засад образотворчого мистецтва.

Після завершення училища (1971) В. Радько поєднував викладацьку діяльність із роботою в галузі реклами та посадою художника-постановника на Київській студії телебачення. У 1977 році він став студентом Київського державного художнього інституту, обравши майстерню книжкової графіки під керівництвом професора В. Чебаніка. Успішне завершення навчання та диплом із відзнакою Спілки художників України (1983) стали підставою для рекомендації Володимира до асистентури-стажування у майстерні графіки при Творчих майстернях Академії мистецтв СРСР у Києві. Протягом наступних трьох років митець працював під наставництвом класика української графіки, професора Михайла Дергуса.

На початку 1990-х років лібералізація кордонів дозволила авторові розпочати активну міжнародну діяльність. Основу тогочасного виставкового доробку В. Радька становила друкована графіка. Географія його творчих відряджень і пленерів охопила Хорватію,

Польщу, Чехію, Угорщину та США. Протягом 1990–1991 років художник презентував сучасне вітчизняне мистецтво у групових виставках у Загребі. У грудні 1993 року у Кракові відбулася виставка українських художників “Współcześni malarze Ukrainy”, у якій В. Радько брав участь [14]. 1994 року він експонував свої естампи в Гербрунні (Німеччина), а у 1996 році долучився до пересувного міжнародного проекту «Високий друк» (Польща, Сербія, Словаччина). Вагомим етапом професійного становлення стала участь у трьох міжнародних бієнале «Імпреза» в Івано-Франківську (1989, 1993, 1995 рр.) [15] та персональні виставки графіки і живопису у київських галереях «Тарас» (1992 р.) та «Галереї 36» (1996 р.).

Протягом останніх десятиліть художник багато і плідно працював саме в живописних техніках та реалізовував свій мистецький потенціал здебільшого за кордоном. Починаючи з 1998 року Володимир Радько співпрацював з галереєю “Max Art Galeri” у Празі, де провів низку персональних виставок [16]. 2005 року художник мав успішний сольний проєкт в галереї «Zorya Fine Art» (м. Грінвіч, Коннектикут, США) [17], а також взяв участь у виставках чотирьох сучасних українських митців (В. Радько, А. Блудов, Е. Бельський, О. Міловзоров) у Загребі (Хорватія) та Зальцбурзі (Австрія) [18]. У 2020 році В. Радько брав участь у бієнале живопису в Клівленді (США), де експонувались його портретні композиції, присвячені творчості Рембрандта. Для проєкту Українського Дому у Вашингтоні 2025 року "Andy Warhol, Ukrainian?!" митець створив унікальну серію портретів Андрія Варголи присвячених пам'яті американського художника русинського походження [19].

Живописна практика В. Радька з часом набуває рис медитативного процесу, де робота над полотном стає формою глибокого самозосередження та естетичної рефлексії: малює художник практично щодня, виділяючи для цього найкращі ранкові години. Діапазон можливостей автора: від реалістичності портретів (рис. 1) до мінімалізму натюрмортів (рис. 2) – демонструє високий професіоналізм митця.

Рис. 1. Володимир Радько «Портрет брата» 2014. полотно, олія. 35×30 см

Рис. 2. Володимир Радько «Натюрморт з блакитними грушами» 2009 полотно, олія. 60×70 см

Живописні твори Радька – поєднання особистої вимогливості і високої майстерності. Композиції Володимира Радька вивірені і продумані як шахові партії: це гра великих локальних плям і малих концентрованих осередків кольору. У роботах відчувається певна графічність зображення, як наслідок багаторічної роботи в естампі: чіткість композиційного задуму, підкреслена лінеарність та виразність контурів. Вишукана колірна гама досягається нашаруваннями відтінків, численними лесуваннями та, подекуди, використанням фактур (рис. 3).

Рис. 3. Володимир Радько «Натюрморт з іспанським келихом» 2000. полотно, олія. 40×45 см

Натюрморти Радька – це символічне віддзеркалення реальності, ніби зрежисоване за власним екзистенціальним сценарієм. Ранній період творчості митця позначений зацікавленістю кіномистецтвом; автор розглядав можливість здобуття фаху режисера ігрового кіно, що згодом знайшло відображення у специфіці його композиційного мислення. Він знайомився з творами світових драматургів: з театром абсурду Семюела Беккета і Ежена Йонеско, з засновниками нової драми Генріком Ібсеном та Августом Стріндбергом, швейцарським романістом Фрідріхом Дюрренматтом. Серед його літературних вподобань тих років: Альбер Камю, Івлін Во, Жан-Поль Сартр, Марсель Пруст, представниця «нового роману» Наталі Саррот. Захоплювався також творчістю італійських режисерів Федеріко Фелліні та представником неореалізму – Мікеланджело Антоніоні, який *«зумів поєднати тишу і звук, лінію та форму, живе та неживе»* [20]. Всі ці захоплення стали глибоким підґрунтям формування художнього світогляду художника. Творчість Володимира Радька – емоційний синтез високих естетичних орієнтирів та широкої обізнаності в світовій літературі і, загалом, історії мистецтва. Ці концептуальні перегуки стали складовими інтелектуального мистецтва В. Радька і прочитання системи авторських алюзій потребує певної підготовленості глядача. Як писав мистецтвознавець Богдан Мисюга : *«Інтелектуальне мистецтво! Це вид мистецтва, який використовує фундаментальні знання, інноваційні ідеї та концепції для творення художнього образу. Інтелектуальне мистецтво може бути виражене у всіх можливих медіа, що охоплюють інтердисциплінарні практики, як у абстрактних, так і у фігуративних формах, у стилях і течіях, у яких присутня інтелектуальна складова.»* [21].

Світ натюрмортів В. Радька наповнений символами і метафорами – семіотика цих образів передає багатовимірність смислових інтерпретацій. Обернена перспектива, ананаси і лимони, персики і вишні з довгими хвостиками, келихи з червоним вином у вигляді перевернутих конусів, руки що тягнуться до

вази з фруктами, видовжені силуети пляшок і улюблених груш – це візуальні атрибути натюрмортів В. Радька. Деколи між предметами пропливають риби, з'являються мушлі і морські зірки, а рівна лінія горизонту ділить уявне тло на небо і воду – тоді відчувається подих Адріатики (рис. 4).

Рис. 4. Володимир Радько «Рибний день» 2002
полотно, олія 90×110 см

Натюрморт, або його елементи присутні майже в усіх роботах В. Радька. Якщо предмети повністю заповнюють формат полотна – тоді натюрморти Володимира працюють як самостійний жанр. Також натюрморт може бути фрагментом портретної або фігуративної композиції, в цьому випадку предмети зменшуються в розмірі і відсуваються, залежно від композиції твору на своє визначене місце. На полотні з'являються нові персонажі, наприклад такси – з характерними витягнутими силуетами. Вони тихо присутні в полі зору (рис. 6), або фамільярно, як члени родини, позують, спершись на столик з натюрмортом (рис. 5).

Рис. 5. Володимир Радько «Бонік і квіти» 1994
полотно, олія 70×60 см

Рис. 6. Володимир Радько «Пес Бонік з Ананасом» 2001
полотно, олія 80×70 см

Дивні, людиноподібні істоти несподівано виглядають з мушлі (рис. 7) або лежать у вазі (рис. 12). Фігури, деформуючись, стають незвичними атрибутами серед звичних предметів на столі. Жіночий торс може виростати з фруктові вазі, рукавички оживають і ніби рухаються, ворущачи пальцями.

Рис. 7. Володимир Радько «Натюрморт з мушлями» 1991
полотно, олія 40×50 см

Якщо в форматі зображального простору домінує людина – тоді натюрморт звужується до кількох предметів на столі, таці або одного келиха, що опиняється в руках жінки (рис. 8-10). Бо переважно це жіночі портрети. Напівоголені жінки існують поза часом і простором, вони сидять або стоять в статичних позах і пильно вдивляються в глядача. Глибокі декольте умовного одягу (або його повна відсутність) спокійно демонструють жіноче тіло (рис. 8), де груди нагадують груші, а грушки що лежать на столі – подібні на жіночі перса (рис. 10).

Рис. 8. Володимир Радько «Ранок» 2010
полотно, олія 50×45 см

Рис. 9. Володимир Радько «Брют» 2014
полотно, олія 30×25 см

Рис. 10. Володимир Радько «Парижанка» 2018
полотно, олія 35×25 см

В ранніх «фігуративних» натюрмортах Володимира домінує емоційна експресія: людські фігури, ніби препаровані, утворюють динамічні поєдинки на умовній площині

стола. Ця гра образів, чи то з драматичними, чи то з еротичними двобоями (рис. 11), можливо є відголоском юнацьких захоплень сюрреалізмом, який набував популярності в 70-х роках серед мистецької молоді.

Рис. 11. Володимир Радько «Двоє» 1992
полотно, олія 100×110 см

Поєднання знайомих, з м'якими абрисами об'єктів і чітких «під лінійку» геометричних форм, викликають відчуття містифікації. При всій матеріальності зображуваних предметів створюється враження штучно змодельованої ситуації та метафізичності простору. Реальність ніби підмінюється її згенерованим віддзеркаленням – як у романі «Соляріс» Станіслава Лема. Це викликає у глядача неспокій і бажання зрозуміти: про що це насправді? (Рис. 12).

Рис. 12. Володимир Радько «Русалка» 1994
полотно, олія 40×55 см

Не дивлячись на те, що предмети в натюрмортах В. Радька часто міксуються і повторюються – вони несуть різні сенси в різних смислових комбінаціях. Для втілення

ідеї автору достатньо оперувати декількома предметами. Тут можна провести паралель з італійським художником Джорджо Моранді, майстром мінімалістичних натюрмортів, який говорив, що немає нічого більш абстрактного, ніж реальність.

Поряд з натюрмортами зі складним філософським підтекстом є роботи які відповідають класичному визначенню жанру «натюрморт», де автор просто захоплюється пластикою і кольором звичних предметів та укладає їх, наприклад, на селянський обідній стіл (рис. 13). Набір простих «шарденівських» атрибутів: глечики, зелена цибуля, гарбуз та яйця – цілком відповідає терміну «натюрморт» в англійському дослівному перекладі – still life – тихе життя, або в чеській транскрипції – zátíší, яка співзвучна з українським затишком.

Рис. 13. Володимир Радько «Пасторальний натюрморт» 2003 полотно, олія 90×100 см

«Радько Володимир – самобутній сучасний художник, його роботи відображають тонке сприйняття форми і простору та запрошують у світ

нескінченної експресії» – згодом писали про нього в анонсі до великої родинної виставки «Від Андрія до Миколая – від Миколая до Василя», яка відбулася 2018 року в музеї сучасного мистецтва України у Києві [22].

Висновки. Дослідження творчої еволюції Володимира Радька від 90-х років ХХ століття до сьогодення дало змогу виділити ключові етапи його художнього становлення. Аналіз інтелектуального середовища та джерел натхнення автора уможливив окреслення базових світоглядних орієнтирів, які сформували філософсько-естетичну концепцію його робіт. Установлено, що пошук власної образної мови митця позначений динамічним переходом від академічних засад до новітніх формотворчих експериментів. Зокрема, порівняльний аналіз натюрмортів автора продемонстрував трансформацію пластичної виразності.

З'ясовано, що впродовж останніх десятиліть В. Радько плідно реалізує свій потенціал у живописних техніках, активно експонуючи роботи за кордоном. Попри наявність кола вітчизняних шанувальників, доробок майстра наразі залишається недостатньо інтегрованим в український науковий дискурс. Запропонована стаття закладає підґрунтя для системного вивчення живописної колекції художника та відкриває перспективу подальшого аналізу його світогляду. Окремого висвітлення у майбутньому потребують фігуративний живопис та портретний жанр автора. Загалом, результати дослідження доводять, що творчість В. Радька є вагомим, невід'ємним складником українського образотворчого мистецтва зламу ХХ–ХХІ століть, який потребує активнішої презентації у сучасному культурному просторі України.

Література:

1. Дмитренко Н. Сучасні художники Київщини: виставкове приношення / Н. Дмитренко. *Образотворче мистецтво*. 2017. № 3. С. 118–119.
2. Малезик Ю. Передумови та тенденції розвитку сучасного образотворчого мистецтва (друга половина ХХ – початок ХХІ століття). *Український мистецтвознавчий дискурс*. 2024. № 6. С. 81–87. DOI: <https://doi.org/10.32782/uad.2024.6.10>
3. Радько К. Образно-пластична концепція літографій Володимира Радька 1980-х років. *Актуальні проблеми сучасного дизайну: зб. матеріалів Міжнар. наук.-практ. конф.* (Київ, 22 квітня 2021 р.). Київ : КНУТД, 2021. Т. 1. С. 135–138.
4. Літографія. Київ. 1988–2020: каталог / Центр сучасного мистецтва «Білий Світ». Київ, 2020. 70 с.
5. Художник і книга 4 : 4-а Республіканська виставка ілюстрації та книжкового оформлення : каталог / Спілка художників України, Держкомвидав Української РСР. Київ, 1986. 64 с.

6. Радько К. Книжкова графіка Людмили Корж-Радько. Художня форма і мистецький контекст. *Актуальні проблеми сучасного дизайну: зб. матеріалів IV Міжнар. наук.-практ. конф.* (Київ, 26–27 квітня 2022 р.). Київ : КНУТД, 2022. С. 110–113.
7. Mikitenko I. Vagányok [Вуркагани] : kisregény és elbeszélések / Ivan Mikitenko ; ford. Zs. Árokháti [et al.]. Budapest : Európa Könyvkiadó ; Uzshorod : Kárpáti Kiadó, 1988. 222 s.
8. Олійник Б. Сім. Київ : Радянський письменник, 1988. 96 с.
9. Попович К. М. Методичні засади викладання літографії у Національній академії образотворчого мистецтва та архітектури. *Педагогічна спадщина: персоналії в історії освіти НАОМА, здобутки, інновації в контексті європейської інтеграції України: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф.* (Київ, 11–12 берез. 2019 р.). Київ : КИТ, 2019. С.128.
10. Попович К. Жанрова структура та художньо-стильові особливості мистецтва літографії київської школи графіки 1980-х років. *Українська академія мистецтва*. 2016. Вип. 25. С. 235–245.
11. Всеукраїнська триєнале графіки «Київ-97» : каталог виставки / Спілка художників України, Дирекція виставок СХ України. Київ, 1997. 122 с.
12. Погляд у модерн. Сучасні українські художники. Живопис, графіка 1990–2000 : V Весняний вернісаж : каталог виставки / Головне управління культури Київської міської державної адміністрації, Київська міська галерея мистецтв «Лавра». Київ, 2000. 26 с.
13. Савченко В. В. Олександр Стоббур. Колір, або Сюжет живопису. *Музейний провулок*. Київ, 2008. № 1 (9). С. 70–77.
14. Współcześni malarze Ukrainy : katalog wystawy / Galeria Fundacji Świętego Włodzimierza. Kraków, 1993. 24 s.
15. Третє міжнародне бієнале станкових мистецтв «Імпреза-93» в Івано-Франківську, Україна, 3 грудня – 30 січня : каталог виставки. Івано-Франківськ, 1993. 126 с.
16. Radko, V. (2001). Volodymyr Radko: katalog výstavy [Volodymyr Radko: exhibition catalog], Praha: Max Art Galerie. 16 s.
17. Volodymyr Radko : exhibition catalogue / Zorya Fine Art. Greenwich, 2005. 8 p.
18. Ukrainische zeitgenössische Künstler in Salzburg : katalog wystawy / Gallery 36. Salzburg, 2005. 8 s.
19. Andy Warhol, Ukrainian?! Art Exhibition by Oleh Denysenko, Volodymyr Radko, Vladyslav Shereshevsky : event details / Ukraine House DC. Washington, 2025. URL: ukrainehouse.us (дата звернення: 14.03.2026).
20. Кіноклуб: Мікеланджело Антоніоні. *Збруч*. 2013. 29 вересня. URL: zbruc.eu (дата звернення: 09.03.2026).
21. Мисюга Б. Інтелектуальне мистецтво: вступ до маніфесту. *Збруч*. 2023. 25 жовтня. URL: <https://zbruc.eu/node/116793> (дата звернення: 09.03.2026).
22. «Сімейні цінності – родинні зв'язки»: родина Корж – Радько – Трегубови: від Андрія до Миколая, від Миколая до Василя. Музей сучасного мистецтва України : веб-сайт. URL: <https://modern-museum.org.ua/novyny/semeyn-e-tsennosty-rodynni-zv-iazky-rodyna-korzh-radko-trehubovy-vid-andriia-do-mykolaia-vid-mykolaia-do-vasylya/> (дата звернення: 09.03.2026).

References:

1. Dmytrenko, N. (2017). Suchasni khudozhnyky Kyivshchyny: vystavkove prynoshennia [Contemporary artists of Kyiv region: exhibition offering]. *Obrazotvorche mystetstvo*, (3), 118–119 [in Ukrainian].
2. Malezhyk, Yu. (2024). Peredumovy ta tendentsii rozvytku suchasnoho obrazotvorchoho mystetstva (druga polovyna XX – pochatok XXI stolittia) [Prerequisites and trends in the development of modern fine arts (second half of the 20th – beginning of the 21st century)]. *Ukrainian Art Discourse*, (6), 81–87. <https://doi.org/10.32782/uad.2024.6.10> [in Ukrainian].
3. Radko, K. (2021, April 22). Obrazno-plastychna kontseptsiiia litohrafiï Volodymyra Radka 1980-kh rokiv [Figurative and plastic concept of Volodymyr Radko's lithographs of the 1980s]. *Proceedings of the International Scientific and Practical Conference "Actual Problems of Modern Design"*, Kyiv, Ukraine, 135–138 [in Ukrainian].
4. Tsentr Suchasnoho Mystetstva “Bilyi Svit”. (2020). *Litohrafiia*. Kyiv. 1988–2020: katalog [Lithography. Kyiv. 1988–2020: catalog]. KYT. [in Ukrainian].
5. Khudozhnyk i knyha 4 : 4-a Respublikanska vystavka iliustratsii ta knyzhkovoho oformlennia : katalog [Artist and book 4: 4th Republican Exhibition of Illustration and Book Design: catalogue]. (1986). Spilka khudozhnykiv Ukrainy; Derzhkomvydav Ukrainskoi RSR; Kyiv. 64 p. [in Ukrainian].
6. Radko, K. (2022, April 26–27). Knyzhkova hrafiika Liudmyly Korzh-Radko. Khudozhnia forma i mystetskyi kontekst [Book graphics by Liudmyla Korzh-Radko. Artistic form and art context]. *Proceedings of the 4th International Scientific and Practical Conference "Actual Problems of Modern Design"*, Kyiv, Ukraine, 110–113 [in Ukrainian].
7. Mikitenko, I. (1988). Vagányok: Kisregény és elbeszélések (Zs. Árokháti, A. Bojtár, É. Grigássy, P. Misley, J. Sándor, L. Sándor, & B. Szépe, Trans.). Európa Könyvkiadó; Kárpáti Kiadó [in Hungarian].

8. Oliinyk, B. (1988). Sim [Seven]. Radianskyi pysmennyk [in Ukrainian].
9. Popovych, K. M. (2019, March 11–12). Metodichni zasady vykladannia lithografii u Natsionalnii akademii obrazotvorchoho mystetstva ta arkhitektury [Methodological principles of teaching lithography at the National Academy of Fine Arts and Architecture] [Paper presentation]. Pedahohichna spadshchyna: personalii v istorii osvity NAOMA, zdobutky, innovatsii v konteksti yevropeiskoi intehratsii Ukrainy: All-Ukrainian Scientific and Practical Conference, Kyiv, Ukraine [in Ukrainian].
10. Popovych, K. (2016). Zhanrova struktura ta khudozhno-stylovi osoblyvosti mystetstva lithografii kyivskoi shkoly hrafiiky 1980-kh rokiv [Genre structure and artistic-stylistic features of the art of lithography of the Kyiv school of graphics of the 1980s]. *Ukrainska akademiia mystetstva*, (25), 235–245 [in Ukrainian].
11. Dyrektsiia vystavok SKh Ukrainy. (1997). Vseukrainska triennale hrafiiky «Kyiv-97» [All-Ukrainian Triennial of Graphic Art "Kyiv-97": exhibition catalogue]. Spilka khudozhnykiv Ukrainy; Kyiv. 122 p. [in Ukrainian].
12. Kyivska miska halereia mystetstv «Lavra». (2000). Pohliad u modern. Suchasni ukrainski khudozhnyky. Zhyvopys, hrafiika 1990–2000 : V Vesnianyi vernisazh : kataloh vystavky [View in secession. Contemporary Ukrainian artists. Painting, graphic 1990–2000: V Spring vernissage: exhibition catalogue]. Kyiv. 26 p. [in Ukrainian/English].
13. Savchenko, V. V. (2008). Oleksandr Stovbur. Kolir, abo Siuzhet zhyvopysu [Oleksandr Stovbur. Color, or the plot of painting]. *Muzeynyi provulok*, (1), 70–77 [in Ukrainian].
14. Galeria Fundacji Świętego Włodzimierza. (1993). Współcześni malarze Ukrainy [Contemporary painters of Ukraine: exhibition catalogue]. Kraków. 24 p. [in Polish].
15. Tretie mizhnarodne biennale stankovykh mystetstv «Impreza-93» v Ivano-Frankivsku, Ukraina, 3 hrudnia – 30 sichnia : kataloh vystavky [The Third International Biennale of Easel Arts "Impreza-93" in Ivano-Frankivsk, Ukraine, December 3 – January 30: exhibition catalogue]. (1993). Ivano-Frankivsk. 126 p. [in Ukrainian/English].
16. Radko, V. (2001). Volodymyr Radko: katalog výstavy [Volodymyr Radko: exhibition catalog]. Max Art Galerie. 16 p. [in Czech/English].
17. Zorya Fine Art. (2005). Volodymyr Radko [Exhibition catalogue]. Zorya Fine Art; Greenwich, CT. 8 p.
18. Gallery 36. (2005). Ukrainische zeitgenössische Künstler in Salzburg [Ukrainian contemporary artists in Salzburg: exhibition catalogue]. Schloss Mirabel; Salzburg. 8 p. [in German].
19. Ukraine House DC. (2025). Andy Warhol, Ukrainian?! Art Exhibition by Oleh Denysenko, Volodymyr Radko, Vladyslav Shereshevsky. ukrainehouse.us
20. Kinoklub: Mikeladzhelo Antonioni [Film club: Michelangelo Antonioni]. (2013, September 29). Zbruc. zbruc.eu [in Ukrainian].
21. Mysiuha, B. (2023, October 25). Intelktualne mystetstvo: vstup do manifestu [Intellectual art: an introduction to the manifesto]. Zbruc. <https://zbruc.eu/node/116793> [in Ukrainian].
22. Simeini tsinnosti – rodynni zviazky: rodyna Korzh–Radko – Trehubovy: vid Andriia do Mykolaia, vid Mykolaia do Vasyliia [Family values – family ties: the Korzh–Radko family – the Trehubovs: from Andriy to Mykola, from Mykola to Vasyli]. (n.d.). Museum of Modern Ukrainian Art. <https://modern-museum.org.ua/novyny/semeyne-tsennosty-rodynni-zv-iazky-rodyna-korzh-radko-trehubovy-vid-andriia-do-mykolaia-vid-mykolaia-do-vasyliia/> [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 10.04.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 07.05.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)